

Onderstaand is een stukje uit een preek van ds. R. M. Mac Cheyne (1813-1843). Deze schotse prediker is niet oud geworden. Wel heeft hij op een indringende wijze Christus geprekeerd voor verloren zondaren. In deze kerkbode het eerste stuk uit een preek over Num. 10:29. De komende weken hoop ik dan het vervolg te kunnen plaatsen. De preek is overgenomen uit 'De Bron van Zaligheid'. Dit boek is onlangs verschenen bij uitgeverij Den Hertog. We willen dit prekenboek van harte aanbevelen. Het is echt voedsel voor een hongerige ziel. De Heere zegene het lezen van deze preek.

Mozes en Hobab (1)

Mozes nu zeide tot Hobab, de zoon van Rehuël de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij reizen naar die plaats van dewelke de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u weldoen, want de HEERE heeft over Israël het goede gesproken.

Numeri 10:29

De kinderen Israëls waren bijna een jaar gelegerd geweest in de woestijn die rondom de hoge rotsachtige toppen van de berg Sinaï ligt. Maar nu verhief zich de wolk van boven de tabernakel, als teken dat God wilde dat ze zouden vertrekken. En dus bereidde Israël zich voor om heel ordelijk op reis te gaan. Op een rotsachtige hoogte, vanwaar men de opgestelde duizenden van Israël kon overzien, stonden Mozes en zijn zwager, Hobab. Mozes keek naar de vaandels die wapperden in de wind; hij zag dat de rookkolom zich boven hen verhief als een grote engel die hen wenkte om weg te gaan; hij dacht aan de goede woorden van God ten aanzien van Israël en aan het goede land waarheen zij zich haastten - en toen maakte ontroering zich van hem meester. Hij voelde dat zijn lendenen omgord werden met de waarheid, dat hij op zijn hoofd de helm der zaligheid droeg en dat hij het zwaard van de Geest in zijn hand had. Hij kon het niet verdragen dat hij iemand die hij liefhad hen nu zou verlaten, en dus heeft Mozes, toen Hobab aarzelde, onzeker waarheen hij zou gaan, gezegd: Wij reizen naar die plaats van dewelke de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u weldoen.

Dat voelt ieder kind van God. Als er ooit een ziel tot Christus wordt gebracht, om zich te wassen in Zijn bloed en te staan in Zijn gerechtigheid, dan komt het met hem zover dat hij twee dingen beseft.

Het eerste is dat hij nu op reis is naar een goed land. Zijn zonden zijn uitgedelgd, de Geest is in zijn binnenste, God is zijn Leidsman en de hemel is vóór hem.

Het tweede is dat hij graag wil dat allen die hij liefheeft, met hem mee zullen gaan.

De leerstelling. *Gods kinderen zijn op reis, en zij willen graag dat allen die zij liefhebben, met hen mee zullen gaan.*

Ten eerste. *De wereld is niet het thuis van een christen.*

Toen Israël door de woestijn trok, beschouwde het die niet als zijn thuis. Nu eens kwamen de Israëlieten aan plaatsen van bitterheid, zoals Mara, waar het water bitter was. Daar wilden ze niet rusten. Dan weer kwamen ze aan liefelijke, verkwikkende plaatsen, zoals Elim, met zijn zeventig palmbomen en zijn twaalf waterfonteinen. Toch wilden ze niet blijven zitten, om te zeggen: Dit is mijn rust. Het was liefelijk wanneer het manna elke morgen rond de legerplaats neerviel en wanneer het water hen volgde. Toch was het een woestijn, een land van droogte en van de schaduw des doods. Wij reizen, zei Mozes.

Net zo is deze wereld voor een ware christen; zij is niet zijn thuis. Soms krijgt hij met bittere dingen te maken,

met teleurstelling, verlies, sterfgevallen - en dat noemt hij de wateren van Mara, want ze zijn bitter. Soms ook komt hij aan plaatsen van verkwikking, zoals Elim. Toch rust hij er niet in.

Er zijn de zoete vreugden van een thuis, van familie en gezin, als de familiekring nog intact is, als er aan de haard geen stoel leeg is, als er in de keten geen schakel ontbreekt, als er zelfs geen schaap van de kudde is weggevoerd. Die dingen zijn heel aangenaam en liefelijk voor een kind van God. Toch rust hij er niet in, en hij kan er ook niet in rusten. Hij hoort een stem die zegt: Sta op, vertrek, dit is uw rustplaats niet, want zij is verontreinigd. Christelijke vrienden zijn aangenaam voor een christen. Zij die in onze geestelijke geheimen delen, zij die samen met ons bidden voor de troon en ons nooit vergeten als ze binnen de voorhang zijn - o, er is iets verblijdends in het licht van hun vriendelijke ogen. Het is een omgang waarvan de wereld geen weet heeft. Wij dragen hen in ons hart omdat ze deelhebben aan die ene genade, omdat ze gewassen zijn in die ene fontein en vervuld zijn met dezelfde Geest. Ze hebben één hart en zijn elkaars leden. Toch is onze rust niet bij hen. Het is een voorsmaak van de hemel, maar niet de hemel zelf. Vaak stellen ze ons teleur; ze keren terug en verkoelen, of worden eerder weggenomen dan wij, zodat we alleen verder moeten reizen. Wij reizen.

De inzetten zijn aangenaam voor de christen. De inzetten zijn het manna en de wateren in de woestijn. Ze zijn de regen die de poelen vult in het dal der moerbeziënbomen. Wat is de zondagmorgen aangenaam! De zon schijnt helderder dan op een willekeurige andere dag. Hoe liefelijk zijn Uw tabernakelen, o Heere! Wat is het zingen van de psalmen aangenaam. Wat zijn de gebeden plechtig als we binnen de voorhang staan. Wat valt de dauw onder de leer. Wat is de zegen vol vrede. Wat zijn in het bijzonder de sacramenten liefelijk voor een christen. Het zijn bronnen van heil, Bethels, plaatsen van ontmoeting met Christus. Het zijn aangename dagen van vreugde, liefde en verbondmaking met Jezus! Toch is het niet ons thuis, niet onze rust.

Het is allemaal onvolkomen; altijd is er iets menselijks aan wat de liefelijkste inzetten bederft. Er is een tros druiven, maar o, die is niet genoeg om te verzadigen.

Het is allemaal verontreinigd. Altijd is er wel de een of andere vlieg die de heerlijk geurende zalf bederft. Altijd is er veel zonde in de predikant en in de hoorder. Wij reizen naar die plaats.

(Wordt vervolgd)